

Proč se stále připomíná

Je zajímavé, že únorové události roku 1948 si každoročně připomínáme nejen my, komunisté, ale i pravicová opozice. Odpověď na tuto otázku není tak složitá. Protože převážně pravici zastupující buržoazní politické strany tehdy byly poraženy naprosto demokratickým způsobem nijak nevybočujícím z právního prostředí Československé republiky. Tehdejší českoslovenští komunisté dokázali, že k socialismu lze dojít i demokratickou cestou. To, že dnes pravice a vládnoucí elity obecně s pohrobky listopadových událostí, aby poněkud zmírnily svou porážku, »únor« nazvaly pučem, jen dotvrzuje, jak hluboce je tato porážka zasáhla. Přitom demisi, jakožto rozbušku k dalším událostem, nevytvořili komunisté, ale pod banální a zároveň lživou záminkou, si ji zvolily samy buržoazní strany. Přehodit »černého Petra« na stranu prezidenta, jenž údajně slíbil, že demisi nepodepíše, se také nezdaří. V době nedávné bylo zjištěno, že ministr Ripka blufoval, když vedení národních socialistů ujišťoval o jeho podpoře. Prezidenta Beneše naopak demise překvapila. Proto odmítal přijmout vyslance stran, které demisi vyvolaly, a nakonec se přiklonil k ústavnímu řešení. Jakékoli další výmysly o jeho snaze napomoci skutečným pučistům či o tom, že chtěl odletět do své »třetí emigrace« a že už vše bylo dokonce připraveno a jen jeho váhavost tomu zabránila, jsou pouhou lží. Pro Beneše, stejně jako pro Jana Masaryka, platí právě Masarykova slova, že proti lidu jít nemůže, tedy nemohou, i když v jeden okamžik, kdy se delegace demonstrujících ze Staroměstského náměstí pokusila na něho tlačit, použil netaktně slova o tom, že »ulice mu poroučet nebude«. Nakonec masy z náměstí, generální stávká, sjezd závodních rad, včetně téměř jednotného postoje zástupců inteligence, mu dokázaly, že ona »ulice« je vlastně rovna většinovému názoru pracujících a že by v příštích volbách konaných ve stávajícím systému byly buržoazní strany doslova smeteny z politické mapy Československa. Je třeba zmínit i onen Sjezd závodních rad. Proč jen několik hlasů po projednání situace se postavilo za demisi podávající ministry? Protože všichni ostatní podleli nátlaku komunistů? Nikoli. Protože demisi většina pracujících chápala jako zradu programu vlády Národní fronty a tento program byl většinově také národem přijat. To ostatně potvrdilo i převzetí zbraní přímo ze zbrojovky těmi, kteří tak chtěli bránit své továrny, výdobytky vlády Národní fronty, sociálně motivované zákony, které byly schváleny i za účasti nyní revoltujících ministrů, zbraní bez munice, a tedy jen demonstrujících odhodlání lidí, kteří v září 1938 byli zrazeni, i když byli ochotni se bránit. A to lidé znovu připustit nechtěli. Ano, únor byl důkazem, že na cestu k socialismu není nutné se dát nedemokratickým způsobem. Stal se příkladem pro pracující masy v celém světě. A to dodnes pravice nemůže překousnout. Proto také nejen »Pražská kavárna«, ale pravice obecně usilovně hledá cestu jak kdykoliv a kdekoliv útočit na kohokoliv, kdo upozorní na reálný fašismus, hluboké sociální rozpory v dnešní společnosti, dokáže se přitom pohybovat v současném právním řádu a zároveň nekompromisně říká, že kapitalismus jako společenský systém neumožňuje řešení dnešních problémů nejen České republiky, Evropy, Evropské unie ani celého světa. Inspirace československou cestou k překonání kapitalismu má stále stoupající význam

Místopředseda ÚV KSČM, poslanec PČR Stanislav Grospič